

Wreszcie władze włoskie nie wyjaśniły czy te alternatywne środki mające mniej ograniczający charakter w odniesieniu do adwokatów mających siedzibę w innym państwie członkowskim, zostały zbadane, ani nie przedstawiły powodów dla których realizowany interes ogólny nie jest już chroniony przez przepisy regulujące zawód adwokata w innych państwach członkowskich Wspólnoty.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Anotato Dikastirio Kyprou w dniu 22 grudnia 2008 r. — Symvoulio Apochetefseon Lefkosias przeciwko Anatheoretiki Archi Proserferon

(Sprawa C-570/08)

(2009/C 55/20)

Język postępowania: grecki

Sąd krajowy

Anotato Dikastirio Kyprou

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Symvoulio Apochetefseon Lefkosias.

Strona pozwana: Anatheoretiki Archi Proserferon.

Pytania prejudycjalne

Czy art. 2 ust. 8 dyrektywy 89/665/WE przyznaje instytucjom zamawiającym prawo zaskarżenia do sądu decyzji o stwierdzeniu nieważności wydanych przez organy odwoławcze, w sytuacji gdy organy te nie mają charakteru sądowego?

Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-571/08)

(2009/C 55/21)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: W. Mölls i L. Pignataro, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że przewidując minimalną cenę papierosów i termin 120 dni na uzyskanie homologacji modyfikacji ceny wyrobów tytoniowych, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 9 ust. 1 dyrektywy 95/59/WE⁽¹⁾,
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja twierdzi, że przewidując minimalną cenę papierosów Republika Włoska naruszyła art. 9 ust. 1 dyrektywy nr 95/59/WE (oraz art. 5 dyrektywy 72/464/EWG⁽²⁾), który go zastąpił i który jest zasadniczo identyczny). Reguła ta ustanawia zasadę, że producenci i importerzy swobodnie ustalają maksymalne ceny sprzedaży detalicznej wytwarzanych produktów. Na mocy tej zasady państwa członkowskie nie mogą uzasadnić uprawnień dyskrecjonalnych do ustalania cen maksymalnych sprzedaży detalicznej opierając się na „kontrolu poziomu cen” lub „przestrzegania nałożonych cen” lub na ustaleniu skali cen na podstawie art. 9 ust. 2 dyrektywy 95/59/WE.

Cena minimalna nie może zostać uzasadniona względami ochrony zdrowia publicznego. Cel realizowany przez prawodawcę wspólnotowego może zostać osiągnięty poprzez podwyższone opodatkowanie papierosów przy użyciu parametrów podatkowych dostosowanych do sytuacji każdego z państw członkowskich.

Argument rządu włoskiego oparty na domniemanym ryzyku zwiększenia nielegalnego obrotu produktami przemysłowymi lub podrobionymi, w następstwie zbyt wysokich i nie dostosowanych do rynku cen jest bezpodstawny. Oparty jest on wyłącznie na niczym nie popartych twierdzeniach tego rządu, gdyż rząd ten nie wyjaśnił jak różnica cen, wynikająca ze zwiększenia opodatkowania, mogłaby wpłynąć na istotne zwiększenie ilości oszustw w porównaniu z rezultatem polityki cen minimalnych. Komisja europejska stwierdza, że do każdego państwa członkowskiego należy dokonanie w ramach prawa wspólnotowego kontroli niezbędnych dla zapewnienia poboru należnych podatków. Wymóg ten nie może mieć żadnego wpływu na obowiązki państw członkowskich w zakresie przestrzegania przepisów dyrektywy 95/59/WE, w tym jej art. 9.

W przedmiocie terminu 120 dni na homologację cen wyrobów tytoniowych

Dla celów wprowadzania do obrotu we Włoszech ceny wyrobów tytoniowych muszą zostać zarejestrowane w oficjalnej liście cen. Wniosek o rejestrację jest przesyłany do Ministero dell'Economia e delle Finanze — Amministrazione Autonoma dei Monopoli di Stato (AAMS). AAMS nie ma uprawnień dyskrecjonalnych w zakresie walidacji rejestracji. Zdaniem Komisji zbyt długi termin 120 dni, który władze włoskie mają

na odpowiedź na wniosek w sprawie zmiany den jest tego rodzaju, że zasada swobodnego ustalania maksymalnych cen przez przedsiębiorców przewidziana w art. 9 ust. 1 dyrektywy 95/59/WE zostaje w praktyce pozbawiona znaczenia.

- (¹) Dyrektywa Rady 95/59/WE z dnia 27 listopada 1995 r. w sprawie podatków innych niż podatki obrotowe, wpływających na spożycie wyrobów tytoniowych (Dz.U. L 291, s. 40).
- (²) Dyrektywa Rady 72/464/EWG z dnia 19 grudnia 1972 r. w sprawie podatków innych niż podatki obrotowe, wpływających na spożycie wyrobów tytoniowych (Dz.U. L 303, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-572/08)

(2009/C 55/22)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: A. Aresu i W. Mölls, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włóska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że przyznając korzyści podatkowe w zakresie regenerowanych olei smarowych, produkowanych na bazie olei zużytych we Włoszech, lecz odmawiając zastosowania tej korzyści do olei smarowych uzyskiwanych ze zużytych olei pochodzących z innych państw członkowskich [na podstawie art. 62 „jednolitego tekstu przepisów ustawodawczych dotyczących podatków od produkcji, konsumpcji i sankcji karnych oraz administracyjnych w tej dziedzinie” („Testo unico delle disposizioni legislative concernenti le imposte sulla produzione e sui consumi e relative sanzioni penale e amministrative”) zatwierdzonego dekretem ustawodawczym nr 504 z dnia 26 października 1995 r. i poddanego wykładni w okólniku nr 24/D Agenzia delle Entrate z dnia 5 maja 2004 r. oraz zgodnie z art. 1 ust. 116 ustawy nr 266 z dnia 23 grudnia 2005 r.], Republika Włóska uchyliła zobowiązaniom które na niej ciążyą na mocy art. 90 WE,
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja zarzuca władzom włoskim utrzymywanie systemu korzyści podatkowych dla regenerowanych olei smarowych, które uprzywilejowują produkcję krajową kosztem innych państw członkowskich, z oczywistym naruszeniem zasady niedyskryminacji ustanowionej w dziedzinie podatków w art. 90 WE.

System ten stanowi powtórzenie wcześniejszego reżimu korzyści podatkowych skrytykowanego przez Trybunał Sprawiedliwości w r. 1980, przy czym argumenty powołane przez Republikę Włoską co o właściwego charakteru tego nowego systemu nie mogą uzasadniać tego wyboru.

Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-573/08)

(2009/C 55/23)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: D. Recchia, pełnomocnik)

Strona pozwana: Republika Włóska

Żądania

Skarżąca wnosi o:

- stwierdzenie, że Republika Włóska uchyliła zobowiązaniom wynikającym z art. 2, 3, 4, 5, 6, 7, 9, 10, 11, 13 i 18 dyrektywy 79/409/EWG (¹);
- gdyż uregulowanie dotyczące transpozycji dyrektywy 79/409/EWG do włoskiego porządku prawnego nie jest całkowicie zgodne z tą dyrektywą,
- oraz z tego powodu, że art. 9 dyrektywy nie został przetransponowany w sposób, który by gwarantował, że odstępstwa przyjęte przez właściwe władze włoskie spełniają warunki i wymogi określone w tym artykule;
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja uważa, że dyrektywa 79/409/EWG nie została przetransponowana w kompletny i odpowiedni sposób do włoskiego porządku prawnego:

Artykuł 2: nieprzetransponowany;

Artykuł 3: nieodpowiednia transpozycja wynikająca z braku transpozycji art. 2;

Artykuł 4 ust. 4: nieprzetransponowany;

Artykuł 5: nieprzetransponowane zostały zakaz umyślnego niszczenia lub uszkodzenia gniazd i jaj oraz zakaz umyślnego przeszkadzania ptakom chronionym przez dyrektywę;

Artykuł 6: nieprzetransponowany został zakaz transportu w celu sprzedaży;